

af Kontoret og dermed af den paagældende Fuldmægtig, medens andre Boer gaa til privat Behandling, og som oftest overtages af Retsbetjentenes Fuldmægtige. Hvis vi nu tænke os, at man lod alle Dødsboer behandle som offentlige Boer af de paagældende Fuldmægtige, som ville blive ansatte i Embederne, men paa den Maade, at det tariffmæssige Gebyr af Dødsboet, altsaa et Gebyr af samme Størrelse som det, der er fastsat som Minimumstakst, gaar i Statskassen i Stedet for i Fuldmægtigenes Lommer, vilde der utvivlsomt komme betydelige Summer i Statskassen. Det var ikke nogen ny Byrde paa Befolkningen; de, som faa Boer behandlede privat, have i Forvejen denne Byrde, og Statskassen vil utvivlsomt ad den Vej faa dækket en Del af, ja, maaske alle de Udgifter, som en Omordning af det paaklagede Forhold vil medføre. Og der er utvivlsomt Tid nok for Fuldmægtigene til ogsaa at kunne besørge disse Forretninger som Statens Arbejde. De skulle jo have 8 Timers Kontortjeneste, og da de nu kunne overkomme for en halv Snes Tusind Kroners privat Praksis ved Siden af deres Fuldmægtiggerning, maa det ogsaa være muligt for dem at overkomme Dødsboernes Behandling som almindelig offentlig Forretning. At dømme efter den nuværende Tilstand, hvor første Fuldmægtig eller den, som har det faste Arbejde, ikke har Tid til at beskæftige sig meget med offentlige Sager, maatte der utvivlsomt ved en Omordning af Forholdene blive Mulighed for at inddrage visse af Fuldmægtigbestillingerne. Jeg tænker mig, at den Mulighed er til Stede, og henstiller i alt Fald til den højtærede Minister at tage under Overvejelse, hvad jeg her har tilladt mig at fremdrage.

Medens den højtærede Justitsminister har stillet sig forholdsvis velvilligt overfor de Bemærkninger, jeg har fremsat, synes jeg derimod at have været saa uheldig at optænde den højtærede Landbrugsministers Vrede med Hensyn til et enkelt Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Tilskud til Dyr-læger i visse Egne af Landet. Den højtærede Minister forklarede os, at det, jeg her havde talt om, var ikke noget Fund, jeg havde gjort. Det har jeg heller ikke forsøgt at bilde nogen ind. Jeg har tværtimod læst de Forslag og Udtalelser, der ere fremkomne før i Tiden, og har i høj Grad henholdt mig til, hvad der er fremkommet tidligere. Denne Sags Forhistorie forøger netop min Forbavselse over, at den højtærede Minister finder Anledning til saa megen Højtidelighed og Vrede over, at jeg

har tilladt mig at fremdrage den, thi under Sagens tidligere Behandling i Samlingen 1900—01 vil man finde, at den højtærede Ministers daværende Ordfører, nemlig Christoffer Hage om denne Sag udtalte — det staar Spalte 2176 —: „der staar paa denne Konto vedblivende opført en Række Tilskud som maa erkendes at være overflødige”. Dette udtalte altsaa Hage den Gang, og ud fra den Erkendelse have mine Partifæller flere Gange tilladt sig at fremsætte Forslag om at nedsætte Bevillingen ved at stryge det helt overflødige, saaledes som den ærede Ministers, i alt Fald daværende, Meningsfælle nævnedes, og ud fra den samme daværende Ordførers Betragtning har jeg nu 10 Aar efter tilladt mig at pege paa denne stadig lige latterlige Bevilling for, navnlig i saa daarlige Tider som de nuværende, at bidrage mit til, at Sparsommeligheden kunde blive fremmet, og jeg har, da det i Løbet af 10 Aar kunde være glemt, hvad der har været paa Tale den Gang, henledt Regeringens Opmærksomhed paa, at her var et Omraade, hvor det var muligt at indvinde nogle Tusind Kroner. Hvis andre Medlemmer kunde gøre lige saa — Sparekommissionen gør jo ogsaa noget — kunde det maaske lykkes i Tidens Løb at komme til nogle Besparelser, selv om det ikke vil være tilstrækkeligt til at fylde Militarismens bundløse Gab. Dertil vil vor Sparsommelighed aldrig forslaa. Den højtærede Minister ønsker imidlertid, at Tilskuddene skulle ophøre, efterhaanden som de vedkommende dø ud — det var vel sagtens Meningen. Det var ogsaa Talen for 10 Aar siden, men til Trods herfor er der ikke sket nogen, i alt Fald ikke nogen nævneværdig, Forandring i det paagældende Beløb paa Finansloven. Der er, siden Sagen den Gang var til Forhandling, kommen 6 nye tilskudnydende Dyr-læger paa den samme Konto. Paa 3 Steder er den Mand, som den Gang oppebar Tilskud, død eller bortflyttet, men til Trods herfor vedbliver man at give Bevillingen til den nye Mand. Paa et af disse Steder solgte den fratrædende sin Praksis til den nye Mand for et Par Tusind Kr., siges der paa Egnen, men Tilskuddet gives vedblivende til den nye. Den fratrædende havde en betydelig Indtægt, da han fratraadte, hvad ogsaa fremgaar deraf, at han kunde faa et ikke ubetydeligt Beløb som det nævnte for at afstaa sin Praksis. Jeg nævnedes forleden en Redaktør, som oppebærer Tilskud. Den vedkommende har i 24 Aar staaet i Dyr-lægefortegnelsen i „Tidsskrift for Veterinær-væsenet” — hedder det vist — som Re-